

това критическо положение“. Не стига това, и отъ Влашко, гдето билъ заелъ значителни суми на разни лица, той не може — поради подла измама — да получи сега, когато е въ нужда, почти нищо. Нѣкой си Симеонъ Византионъ, който му дължалъ 1500 гроша, отказалъ да изплати каквото и да било отъ тѣхъ — макаръ да дължалъ, освенъ това, на Селимински и знанията си и избавата си отъ единъ сѣдебенъ процесъ, макаръ да билъ подпомаганъ и словомъ и дѣломъ често отъ него. Не по-малко „позорно и срамно“ се отнесълъ и Симеонъ Живковичъ, който билъ заелъ 17 лири отъ Селимински. Нѣкои си братя Джупанеи пъкъ, единъ отъ които дължалъ всичкитѣ си блага на Селимински, не само че не му изказали благодарностъ за това, но му отказали единъ малкъ заемъ отъ 50 лири. „Такива възмездия и признателностъ ми отдаватъ тия окаяни хора!“ Единичкъ само приятельтъ му Диамандиевъ не отказалъ да му се притече на помощъ — като предложилъ, поради невъзможностъ да бѣде иначе полезенъ, да открие подписа въ полза на ограбения старъ студентъ. Но Селимински отхвърля категорично подобенъ опитъ. „Азъ не съмъ немощень и неспособень, за да прибѣгна до просене милостиня. Това не съмъ правилъ въ малолѣтието си, а камо ли сега, когато имамъ достатъчно съзнание и сила да оценя съкровището си отъ знания, което ми даваше и дава права на учителска катедра съ заплата 800 талера годишно“.

Така още въ началото на науката си и до края на преподаването си въ Атина Селимински има да се бори съ непредвидени материални затруднения, които го хвърлятъ въ „душевенъ смуть и безпокойство,“ прѣчатъ му дори и на сериознитѣ научни занимания. „Азъ, следъ като загубихъ спечеленитѣ си съ толкова трудъ пари и то въ такива критически обстоятелства, надявахъ се на това, което имахъ да вземамъ отъ тукъ отъ тамъ, и на благоразположението на ония, които съмъ облагодетелствувалъ; но се излѣгахъ въ надеждитѣ си. Не скърбя толкова за поведението на онзи, който може-би безъ задни мисли ми отне състоянието, колкото за безсрамния отказъ на длъжницитѣ ми и съвършеното имъ равнодушие къмъ предстоящитѣ ми нужди“.

Така изпаква болката си Селимински предъ нѣкои приятели, на чието благородство и състрадателно участие той вѣрва, че може да разчита положително. Първиятъ между